

Posudek školitele na disertační práci Mgr. Víta Lederera

Správa cizího majetku-svěřenské fondy

Autor zvolil za téma disertační práce nový institut soukromoprávní povahy, jehož aplikace přináší v právní praxi nejen četné juristické otazníky, nýbrž mnohdy i pochybnosti politického rázu.

Disertant se odvážně vydal „ad fontes“, když se v práci věnuje hlavnímu inspiračnímu zdroji úpravy svěřenských fondů, kterým je quebecká právní úprava. Práce se zdroji quebecké právní úpravy je mimořádně zdařilá, autor se seznámil nejen s quebeckou právní úpravou obsaženou v občanském zákoníku, ale i s hlavními teoretickými pracemi věnované zkoumanému tématu. Nedosti na tom, podařilo se mu do značné hloubky uchopit i quebeckou judikaturu, s kterou čtenáře seznamuje; počín velmi záslužný, protože již publikované práce k tomuto tématu vycházejí spíše z anglosaského pojetí svěřenského fondu (trustu).

Celková juristická konstrukce svěřenského fondu (fiducie, trustu) je pozoruhodná. Rozchází se totiž s klasickým náhledem civilního práva, podle které práva a majetek musí mít vždy svého vlastníka (srov. i haagskou úmluvu z roku 1985 věnovanou otázkám trustu). Některé legislativní úpravy konstrukci svěřenského fondu proto nepřevzaly (např. Švýcarsko). Za zaznamenání stojí i skutečnost, že quebecká právní praxe připouští výklad fiducie podle zásad anglického práva v rozsahu, který je slučitelný s quebeckou právní úpravou.

Autor správně vychází z předpokladu, že fiducie (trust) jsou právními nástroji „plánování“ dalšího osudu majetku zakladatele včetně přechodu majetku na dědice. Rigidní a kogentní forma úpravy dědického práva vedla mj. právě k využívání fiducie (trustu) jako prostředku umožňujícího se vyvázat z pevného rámce dědického práva. Z tohoto pohledu zasluhuje disertační práce plné absolutorium.

Drobné připomínky práci však míti lze. Autor mohl porovnat své závěry s komentářovými výklady nejen s Piherovými závěry, nýbrž i s autorem P. Zimou (in Petrov, J., Výtisk, M. Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář 1.vydání. Praha: C.H.Beck, 2017), jehož výklad je na řadě míst inspirován rovněž quebeckým přístupem. Podobně se mohl argumentačně vypořádat s prací B. Bednařikové, Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. Praha: Wolters Kluwer, 2012, jakož i se statěmi K. Horna publikované v časopise Ad Notam.

Zejména notářská praxe poněkud tápe při zřízení svěřenského fondu v konfrontaci s právy nepominutelných dědiců (quebecká úprava, která nezná ochranu nepominutelných dědiců v klasickém slova smyslu, je z tohoto pohledu jednodušší). Při hledání odpovědi na možný střet zájmů zakladatele, správce a nepominutelných dědiců mohl být disertant odvážnější.

Metoda analýzy, komparace a syntézy zvolené autorem se při zpracování tématu plně osvědčily.

Docházím k závěru, že disertant dokázal naplnit cíle své práce, která přináší řadu nových poznatků i podnětů cenných pro další teoretický výzkum i pro potřeby právní praxe.

Práci proto doporučuji k obhajobě před příslušnou komisí pro obhajobu disertační práce.

V Praze dne 29.8.2018

Prof.JUDr. Jan Dvořák, CSc.

školitel